

Muligheden af at kunne modsætte sig et Landgangsforføj, at det er mig aldeles ufatteligt, hvorfor da de ærede Herrer Militære selv ville optage Kystforsvaret i deres Planer; thi dersom vi med den Hærstyrke, hvormed vi kunne møde Fjenden, ere i den Grad magtesløse overfor ham under hans Landgangsforføj, saa er det bedst, at vi lige strax sætte os ned i Kjøbenhavn og der gjøre, hvad der kan gjøres, og aabent vedgaa, at udenfor Kjøbenhavn have vi Intet at gjøre. Jeg vil derfor formene, at det hverken er i Samklang med de Herrers egne Planer eller i Samklang med de Erfaringer, der ere gjorte indenfor det Lidsrum, man med Nytte kan henvise til, at man ligeoverfor et fjendeligt Landgangsforføj ikke skulde være istand til at møde Fjenden saaledes, at der dog er Saab om, at man kan tilbagevise Forføjet og derved forhindre, at det kommer til en Beleiring af Kjøbenhavn. Det var ganske vist den heldigste Maade at føre Krigen paa, og jeg mener derfor, at vi skulle koncentrere hele vor Magt derpaa, og for det Første lade Kjøbenhavns Landbefæstning være et aldeles uafgjort Spørgsmaal. Det komme vi vel ogsaa til at lade det være, thi der vil dog ikke blive gjort Noget for denne Befæstning indenfor et Lidsrum, som vi for Dieblisset kunne overse. — Jeg skal ikke yderligere komme ind paa Spørgsmaalet om Indkomstkatten. De Herrer vide, at det er ogsaa et Punkt, som umuliggjør, at jeg kan stemme for Flertallets Forslag, saalange de to Ting ere knyttede sammen. Der er imidlertid en Ytring, som oftere er bleven brugt her i Salen, men som er saa ubespiet, at jeg tror at maatte tilbagevise den, om ikke for Andet, saa for at de Herrer, der have fremsat den, kunne komme til at tænke over, om de ikke have udtalt noget Andet, end de have ment. Der er flere Gange blevet ytret, at det var „en egoistisk Paastand“, at under en Formuestat vilde Pengene vandre ud af Landet. Der er blevet brugt saadanne Udtryk, som, at de „hoie Herrer“, der modsætte sig en Indkomstkatt, bruge saadanne egoistiske Paastande, som, at Pengene under en Formuestat ville vandre ud af Landet; men det er en fuldstændig falsk Anvendelse af Alt, hvad der er fremkommet her i Salen om dette Spørgsmaal. Naar man har talt om, at Pengene vandre ud af Landet, saa har man jo ikke ytret dette for at beskytte Pengene, men for at vise de Herrer, hvor umuligt det er at ramme Formuen. Naar man har fremhævet, hvad jeg navnlig gjentagende Gange har gjort, naar det Spørgsmaal har været drøftet, at en af de slibrigste Omstændigheder ved en saadan Skat er, at de rebelige Folk blive dobbelt beskattede og de uredelige halvt eller slet ikke, saa har man fra anden Side fremsat den Paastand, at jeg opfattede mig til Forsvarer af Uredelighed; men det er jo den største Armelighed, idet jeg netop forsvarer, at man ikke skal anvende en Skat,

der giver Uredelighed Raaderum, og jeg vil gjøre de Herrer opmærksomme paa, at naar vi have talt om, at Indtægten eller Formuen inddrog sig Befæstning, saa tage de Herrer feil, naar de tro, at det er kun de rige Folk, hvem dette gjælder. Vi tro tværtimod, at Bestræbelserne efter at unddrage sig Befæstning, hvad enten denne gjælder Indtægten eller Formuen, ere lige saa meget tilstede hos de mindre Formuende som hos de Formuende. Vi tro, at disse Bestræbelser ville røre sig i alle Samsundsclasser, og da vi ikke forudsætte, at nogen Samsundsklasse har Monopol paa Redelighed eller Uredelighed, saa tro vi, at den almen-gyldige Sandhed om Bestræbelsen for at unddrage sig Befæstning vil finde Stadsfæstelse i alle Samsundets Classer. Jeg vil derfor bede de Herrer om ikke oftere at fremsætte den Paastand, jeg før nævne, thi den indeholder en Insinuation, som hverken er passende eller har nogen Berettigelse i, hvad der er fremkommet fra vor Side.

Solu: Jeg skylder det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) en lille Opreisning, vil jeg kalde det. Jeg har nemlig ikke refereret ham fuldstændig korrekt, naar jeg sagde, at han havde sluttet sit Foredrag med at sige, at naar han kunde faae det faste Fort, var han tilfreds. Dette er ikke fuldstændig, men dog omtrent korrekt. Hans Ord faldt nemlig saaledes: „Jeg tilstaar, at for mig staaer i første Række Fuldbetjeningen af Kjøbenhavns Søbefæstning“. Jeg har ikke villet undlade at gjøre denne Bemærkning, fordi jeg ikke vil referere Nogen paa en Maade, der ikke er fuldstændig korrekt.

Mufjer: Jeg havde oprindeligt ikke tænkt at tage Ordet under denne Forhandling, fordi jeg fra Begyndelsen af har haft den Overbevisning, som jeg stadig har faaet bekræftet og yderligere befestet under Diskussionens Gang, at disse Forhandlinger ikke, ialtsald denne Gang, ville føre til noget Resultat. Jeg havde derfor, som sagt, ikke tænkt at ville tage Ordet, hvis ikke en Ytring, som igaar faldt fra den ærede Ordfører for Flertallet (Vojfen) havde opfordret mig dertil. Den ærede Ordfører udtalte en Forundring over, at Ministeriet, hvis nuværende Medlemmer for en stor Del havde været Medlemmer af det Ministerium, som foretogte Forsvarsplanen af 1872, havde kunnet gjøre en saadan Afvigelse fra denne Plan, som Tilfældet var, og han drog deraf den Slutning, at man ikke kunde have nogen Tillid til den saaledes fremlagte Plan. Jeg skal kun gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den Afvigelse fra den tidligere Plan, som er foregaaet, paa ingen Maade er saa stor, som han syntes at forudsætte. Det, der er sket, er jo i Virkeligheden kun, at Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning mod Landtiden er ladt aabent, at det i Stedet for at staa i første Linie er trukket tilbage til at staa i anden Linie;